

בס"ד. משיחות ש"פ וירא, ח"י מרחשון ה'תשנ"ב.

בעל יום ההולדת דכ"ף מרחשון
בשייכות לפרשת וירא:

בהיותו בן ד' או ה' שנים, נכנס אל
זקנו הצ"צ בש"ק פ' וירא, והתחיל
לבכות, באמרו: מפני מה נראה ה' אל
אברהם אבינו ולנו אינו נראה. ויענהו
הצ"צ: כשיהודי צדיק, מחליט בגיל
תשעים ותשע שנים שצריך למול את
עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו.

סיפור זה מדגיש, לכאורה, ש"וירא
אליו ה'" שייך רק ליהודי צדיק שבגיל
צ"ט שנה מחליט שצריך למול את עצמו,
כלומר, אפילו צדיק (ע"ד הרגיל) אינו
שייך להגילוי ד"וירא אליו ה'" [שלכן
הי' זה מענה לאדנ"ע שגם בקטנותו הי'
צדיק, כמארז"ל "בוצין בוצין מקטפי" *
ידיע", כמובן גם מסיפור זה עצמו, שהי'
איכפת לו עד כדי בכי' שה' אינו נראה
אליו כמו שנראה לאברהם אבינו], כי אם
צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט שצריך
למול את עצמו.

וצריך להבין: מהו הלימוד
וההוראה מ"וירא אליו ה'" לכאור"א
מישראל, גם מי שלא הגיע לדרגת צדיק
(בפועל ובגלוי), ועאכו"כ שאינו צדיק
שבגיל צ"ט שנה מחליט למול את
עצמו?!

ג. ויש לבאר זה בהקדם הביאור
במעלת הגילוי ד"וירא אליו ה'" שנעשה
ע"י המילה⁹:

(7) ברכות מה, א.

(8) כ"ה (מקטפי) בגמרא, ובפרשי: "מקטפי",
מקן שלו, מקטנותו.. ואית דגרסי מקטפי כו"י.

(9) ראה ב"ר ריש פרשתנו: "אמר אברהם אחר
שמלתי עצמי.. מבשרי אחזה אלקה, אילולי שעשיתי

(* וכ"ה גירסת הערוך).

א. ידוע שנוסף לכך שכל עניני
התורה הם הוראות (תורה מלשון
הוראה¹) לכאור"א מישראל בכל
המקומות ובכל הזמנים, יש הדגשה
מיוחדת על הלימוד וההוראה מעניני
התורה שבפרשת השבוע², השייכים
במיוחד לזמן זה³, וממנו נמשכים על
ובכל השנה כולה.

זאת ועוד: כיון שכל עניני התורה
הם בתכלית הדיוק, מסתבר לומר,
שנוסף על השייכות הכללית דפרשת
השבוע לזמן זה, יש גם לימוד והוראה
מהקביעות דיום השבת – שבו קורין
בציבור פרשת השבוע כולה – בימי
החודש.

ובנוגע ליום הש"ק זה: לכל לראש
– לימוד והוראה מפרשת וירא, וגם –
לימוד והוראה מהקביעות דשבת פרשת
וירא ביום ח"י מרחשון, שנוסף על
מעלתו מצ"ע, ה"ה גם תוך ג' ימים
(שנחשבים בכמה ענינים למציאות
אחת⁴) לכ"ף מרחשון, יום ההולדת של
כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע⁵, כדלקמן.
ב. ובהקדם הסיפור הידוע⁶ אודות

(1) ראה גור"א ר"פ בראשית בשם הרד"ק. רד"ק
לתהלים יט, ת. זח"ג נג, ב. ועוד.

(2) כ"המנהג הפשוט בכל ישראל שמשלימין
את התורה בשנה אחת, מתחילין בשבת שאחר חג
הסוכות וקורין בסדר בראשית, בשני' אלה תולדות,
בשלישית ויאמר ה' אל אברהם וכיו" (רמב"ם הל'
תפלה רפ"ג – השיעור דיום הש"ק זה).

(3) כהפתגם הידוע שצריכים לחיות עם הזמן,
עם פרשת השבוע שלומדים באותו זמן ("היום יום"
ב' חשון. ובכ"מ). וראה של"ה חלק תושב"כ ר"פ
וישב (רצו, א): "המועדים של כל השנה .. ככולן
יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן כו"י.

(4) ראה (לדוגמה) פסחים קו, סע"א. ועוד.

(5) ביום השני פרשת חיי שרה (כבקיעות שנה
זו) שנת כתר"א (קנטרט) "הנוך לנער" ע' 6. "היום
יום" כ"ף חשון).

(6) "היום יום" ט' חשון. ובכ"מ.

היום" ("הוציא הקב"ה חמה מנרתקה") נתגלה ונתקבל ונקלט באופן של התיישבות.¹⁸

ד. והטעם שענין זה (דרגא נעלית יותר באלקות שנמשכת ומתגלה וחודרת בפנימיות) נעשה ע"י מצות מילה – לפי שבמצות מילה ישנם ב' קצוות אלו:

מצות מילה היא למעלה מכל מצוות התורה¹⁹, ש"כל מצוות התורה נכרתו עליהן שלש בריתות .. ועל המילה נכרתו שלש עשרה בריתות"²⁰, וביחד עם זה, ה"ה (המצוה היחידה ש)נמשכת ומתגלה וחודרת בגוף הגשמי ממש, "בריתי בבשרכם לברית עולם"²¹, היינו, שההתקשרות עם הקב"ה שלמעלה מטעם ודעת, שזוה"ע הברית, מתגלה וחודרת בבשר הגשמי²².

וחידוש גדול יותר במצות מילה, שעל ידה נעשית המשכת הקדושה (לא רק בהגשמיות דהגוף, אלא) גם בהגשמיות דהעולם²³ – כי, ברית מילה קשורה עם ברית הארץ, "להוריש לך ע"י מצוה זו"²⁴, היינו, שמצות מילה מהווה נתינת־כח לעשות מהארץ הלזו הגשמית, ארץ כנען, שתהי' "ארץ

ידוע¹⁰ שהגילוי ד"וירא אליו ה" לאחרי וע"י מצות מילה הוא באופן נעלה יותר, ועד לעילוי שבאין־ערוך, לגבי הגילוי ד"וירא ה' אל אברהם" (כפ' לך לך¹¹) לפני המילה¹² – ובשתים: (א) בדרגת האלקות – כמ"ש "וירא אליו הוי", גילוי שם הוי' (שלמעלה משם אלקים), ודרגא נעלית בשם הוי'¹³ (למעלה משם הוי' שנוכר כפ' לך לך¹⁴), (ב) בהתגלות לאברהם – "וירא אליו הוי'" – שהגילוי היותר נעלה נתגלה אליו ונתקבל אצלו, שנעשה "כלי" להגילוי היותר נעלה שנמשך וחדר בפנימיותו (משא"כ "עד שלא מל לא הוי' בו כח לעמוד"¹⁵).

וענין זה מרומז גם בהמשך הפסוק "והוא יושב גו' כחם היום": "חם היום", "הוציא הקב"ה חמה מנרתקה"¹⁶ – מורה על גודל ותוקף הגילוי ד"שמש הוי'"¹⁷ כמו שהוא מצד עצמו, ללא המגן ונרתק דשם אלקים; ואעפ"כ "הוא יושב" – שהגילוי היותר נעלה ד"חם

כן מזהינן ה' הקב"ה נגלה עלי". וראה ספורנו ואוה"ה ריש פרשתנו (נעתקו לקמן בהערה 33).

10 ראה זח"א פה, סע"ב ואילך. צא. א. צו, סע"ב ואילך.

11 יב, ז, י, א.

12 ע"ד ובדוגמת המעלה דמתן־תורה לגבי המעמד ומצב שלפני מתן־תורה – כיון שההכנה למתן־תורה התחילה ע"י המילה דאברהם אבינו, המצוה היחידה שלפני מ"ת ה' שייך בה נקיטת חפץ, ע"ד ובדוגמת המצוות שלאחרי מתן־תורה, כמדובר בארוכה בהתועדות שלפנ"ו (לעיל ע' 253 ואילך).

13 ראה אוה"ה ריש פרשתנו: "באומרו וירא אליו ה' ולא אמר וירא ה' אליו, נתכוון לומר כי מה שהגיע מהרא"י אליו הוא כל בחינת הוי' שם הנכבד".

14 ראה סה"מ תקס"ח ע' תפא ואילך. ביאורו"ז להצ"צ (כרך ב) פרשתנו ע' תרלו. ד"ה וירא אליו הוי' דש"פ וירא עטר"ת (ס"ע ע ואילך).

15 פרש"י לך לך י, ג. וראה לקמן הערה 18.

16 פרש"י עה"פ.

17 ראה לקו"ש ח"ח ע' 310. וש"נ.

18 ראה יל"ש ריש פרשתנו: "עכשיו שנמול

הוא יושב ואני עומד".

19 ולמעלה משם הוי' – כמרומז במ"ש "מי יעלה לנו השמימה" ר"ת מילה וס"ת הוי', שהמילה היא בראשי תיבות, ושם הוי' הוא בסופי תיבות (תו"א ס"פ לך לך).

20 רמב"ם סוף ה' מילה – מנדרים לא, ב.

21 לך לך י, יג.

22 ועפ"י יומתק לשון המדרש (שבהערה 9) "אחר שמלתי עצמי .. מבשרי אחזה אלקה" – ולהעיר מזה"א צד, א: "מבשרי אחזה אלקה .. מבשרי ממש .. והיתה בריתי בבשרכם".

23 ומודגש גם במ"ש "וירא אליו ה' באלוני ממרא", "כי שם נמול אברהם .. שם הופיע שכיתו כו" (ספורנו ריש פרשתנו), היינו, שהתגלות השכינה קשורה ונמשכת וחודרת בהמקום.

24 פרש"י שם, ב. וראה לקמן הערה 48.

וכידוע³¹ שעיקר ושלימות הגילוי דיש האמיתי הוא ביש (הנברא והנוצר והנעשה, יש) הגשמי דוקא, שבו נמשך ומתגלה יש האמיתי – "מהותו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו .. הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה"³².

ו. עפ"י מובן שהענין ד"וירא אליו ה"ה (דרגא נעלית באלקות שמתגלה וחודרת בפנימיותו) שנעשה ע"י מצות מילה – ישנו גם בכאו"א מישראל³³:

במצות מילה כתיב³⁴ "ואתה את בריתי תשמור אתה זורעך אחרוך לדורותם", שהעילוי ד"בריתי בבשרכם לברית עולם" נעשה אצל כל בני עד סוף כל הדורות, ועד כדי כך, שמציאותם של בני קשורה עם המילה גם לפני המילה בפועל, כפי שמצינו בהלכה שהאומר "קונם שאני נהנה ממולם אסור בערלי ישראל"³⁵, "אע"ג דלא מהילי כמאן דמהילי דמו"³⁶, ועד"ז "אשה כמאן דמהילא דמיא"³⁶.

ישראל", "ארץ שרצתה לעשות רצון קונה"²⁵, ועד שהארץ כולה נעשית דירה לו ית'.

ה. בסגנון אחר – בעומק יותר:

ב' הקצוות שבמצות מילה – דרגא נעלית באלקות, למעלה מכל מצוות התורה, והמשכחה והתגלותה למטה, בכשר הגוף ובגשמיות העולם – תלויים וקשורים זבי", כיון שדוקא ע"י ההמשכה וההתגלות למטה מטה נמשכת ומתגלה דרגא נעלית באלקות.

וההסברה בזה – ע"פ הידוע²⁶ שתכלית הבריאה כולה הוא מפני שנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים, כלומר, לא רק שגילוי אלקות נמשך בכל סדר ההשתלשלות עד שנמשך ומתגלה גם בתחתונים, אלא אדרבה, שהדירה לו ית' היא בתחתונים דוקא, כי, דרגת האלקות שמתגלית בעולמות העליונים היא בחי' הגילויים, ואילו התגלות העצם ממש (שלמעלה מבחי' הגילויים), מהותו ועצמותו ית', הוא בתחתונים דוקא, ששם נעשית דירה לו ית', דירה לעצמותו, שמתגלה בה בכל עצמותו²⁷.

ובלשון הכתוב²⁸ "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הבית הזה" בניחותא²⁹ – ש"השמים ושמי השמים" (עולמות העליונים) אינם יכולים להכיל התגלות העצמות, כי אם "הבית הזה", בית המקדש שבארץ הלזו הגשמית, נעשה דירה לעצמותו, ו"משם אורה יצאה לעולם"³⁰, שהעולם כולו נעשה דירה לו ית'.

(25) ב"ר פ"ה, ה.

(26) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ו.

ובכ"מ.

(27) ראה סה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא. וש"נ.

(28) מ"א ח, כז.

(29) ראה לקו"ש ח"א ס"ע 147 ואילך. וש"נ.

(30) ירושלמי ברכות פ"ד סה"ה. ועוד.

(31) ראה ביאורו"ז לאדהאמ"צ בשלה מג, ג.

ובכ"מ.

(32) תניא אגה"ק ס"ב.

(33) ראה ספורנו ריש פרשתנו: "וירא אליו ה' .. הופיע הא"ל יתברך שכניתו לעמו בברית כמשפט לכל כוהתי ברית .. הופיע שכניתו לקבל ברית בנו, כאמרו בניו ובניכם לדורותכם, ואולי בשביל זה נהגו להכין כסא בעת המילה ובמקומה". ובפי' אה"ח ריש פרשתנו: "אחר שמל אברהם אז נגלה בבשרו יו"ד רשימו קדישא, והוא אומר וירא אליו ה', והוא מאמר הזהר (ח"א צה, סע"א) וה"ל וכל מאן דשריא ב"י רשימא קדישא שריא ב"י שכניתא". וזוהו מובן שהענין ד"וירא אליו ה'" ישנו בכל ברית מילה דכאו"א מישראל.

(34) לך לך י, ט.

(35) נדרים שבהערה 20. ע"ז כז, א.

(36) ע"ז שם.

ש"המאור הוא בהתגלות ולכן אפילו תינוקות יודעים שיש שם אלקה מצוי כו"מ⁴⁶, ויתירה מזה, שאצל קטנים יש עליו גדול יותר, כמובן מהמאמר הידוע של גדול בישראל "אני מתפלל לדעת זה התינוק"⁴⁷, שכיון שאינו שייך להבנה והשגה בעניני הספירות (בח"י הגילויים), אזי התפלה שלו היא למהותו ועצמותו ית' ממש.

ועוד ועיקר – לא רק בנוגע לענינים ורחניים, תפלה להקב"ה, אלא גם בענינים הגשמיים, כמו אכילה ושתי', כמודגש גם אצל קטנים שמחנכים אותם בברכת המזון⁴⁸ (הברכה שחיוביה מן התורה⁴⁹) באופן שמבינים בשכלם שצריכים לברך ולהודות להקב"ה על המזון הגשמי, כמודגש בסיפור הגמרא⁵⁰ אודות אביי ורבא שישבו בקטנותם לפני רבה, ושאלם "למי מברכין" (ברכת המזון), "אמרי לי" לרחמנא (ושאלם) ורחמנא היכא יתיב, רבא אחוי לשמי טללא, אביי נפק לברא אחוי כלפי שמיא⁵¹ (ובסיום הענין: "היינו דאמרי אינשי בוצין בוצין מקטפי ידיע").

ועי'ז ישנו אצל כאו"א מישראל הגילוי ד"וירא אליו ה" – "כניסת נפש זו הקדושה .. במצות מילה"³⁷:

נפש הקדושה, נפש האלקית, היא דרגא נעלית באלקות – "חלק אלקה ממעל ממש"³⁸, והעצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכולו³⁹, שתופס בהעצם דאלקה ממש.

ולזה עיר מדיוק הלשון "תופס", ש"תפיסה" שייכת לקנין שעל ידו נעשה בעה"ב על הדבר הנקנה, היינו, שכאו"א מישראל תופס וקונה נעשה בעה"ב כביכול על העצם דאלקה ממש⁴⁰.

והדרגא הנעלית ד"חלק אלקה ממעל ממש" – מתלבשת ונכנסת (בפנימיות) בגוף הגשמי ("הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם"⁴¹) דכאו"א מישראל, ועד שאמיתת החיות דהגוף הגשמי היא מנפש האלקית⁴², שלכן, הגוף הגשמי דכאו"א מישראל הוא "גוף קדוש"⁴³, ונקרא "אדם" ("אתם קרויין אדם"⁴⁴), ע"ש אדמה לעליון⁴⁵.

ז. וענין זה (הגילוי ד"וירא אליו ה" – "כניסת נפש הקדושה בברית מילה") מתבטא בפועל בכל פרטי הענינים שבחיי האדם גם בקטנותו – ומהדוגמאות לזה:

לכל לראש – ההכרה באלקות,

37) שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ת) סוס"ד.

38) תניא רפ"ב.

39) כש"ט הוספות סקט"ז. וש"נ.

40) דוגמא לדבר – "מכרתי לכם תורתי כביכול נמכרתי עמה" (שמו"ר רפ"ג), "נצחוני בני נצחוני" (ב"מ נט, ב).

41) תניא פמ"ט.

42) ראה סה"מ תרנ"ו ס"ע שיט. לקו"ש ח"י ע' 103. וש"נ.

43) ראה זה"ג ע, רע"ב. שו"ע אדה"ז שבהערה 37. ועוד.

44) יבמות סא, רע"א.

45) עש"מ מאמר אכ"ח ח"ב פל"ג. של"ה ג, רע"א, כ, ב, רסח, ב, שא, ב.

46) ת"א פרשתנו יד, רע"ב.

47) שו"ת הריב"ש סקנ"ז. הובא בסהמ"צ להצ"צ שרש מצות התפלה פ"ח.

48) להעיר מהשייכות דברכת המזון לברית מילה – ש"צריך שיזכור בה ברית, "בברכת הארץ", שע"י ברית נתנה לאברהם בפרשת מילה, ונתתי לך ולזרעך אחריו את ארץ מגוריו" (ברכות מח, ב ובפרש"י).

49) ברכות שם.

50) שם, א.

51) ובחדא"ג מהרש"א שם: "מה שאמרו לי לרחמנא, אפשר דאכתי לא ידעו למי מברכין, דאינן יודעין מי הוא רחמנא, אלא דכך למדו מפי אביהם ורבם לומר כן, ולכן לא הוה סגי לי נמי שיאמרו כן בפה בשמי טללא ובשמיא, דשמא למדו לומר כן

(* ובזה מודגשת גם השייכות להמשכת הקדושה (לא רק במזון הגוף, אלא גם במציאות הארץ (כולל גם בחו"ל ענושים ממנה ארץ ישראל, כדלקמן בפנינים).

אלא ידיעת צור העולם⁵⁶, ומחדיר זה בעבודתו בחלקו בעולם לעשות ממנו "ארץ ישראל", כהפתגם הידוע⁵⁷ "עשה כאן (בחו"ל) ארץ ישראל", ועד שכל העולם נעשה בבחינת "ארץ ישראל", שבארץ כולה ניכר בגלוי שייכותה לישראל ותורה ("ישראל" ר"ת י"ש⁵⁸ ששים ריבוא אותיות לתורה"⁵⁹), שנעשית דירה לו ית'.

ח. עפ"ז יש לבאר תוכן הסיפור ע"ד בכיית אדנ"ע מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה, ומענה הצ"צ כשיהודי צדיק, מחליט בגיל תשעים ותשע שנים שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו – שהשקו"ט אינה בנוגע להמציאות ד"וירא אליו ה'" (הגילוי מלמעלה), אלא בנוגע להרא' בפועל ובגלוי (ע"י המקבל):

המציאות ד"וירא אליו ה'" (הופעת השכינה והשראתה⁶⁰) קיימת בכאו"א מישראל – ע"י המילה, שאז נכנסת בו נפש הקדושה, "חלק אלקה ממעל ממש", ועי"ז נעשית אצלו הכרה באלקות, שנמשכת וחודרת גם בעניניו הגשמיים ובחלקו בעולם, כנ"ל בארוכה; והחידוש באברהם – שהמציאות ד"וירא אליו ה'" היתה אצלו באופן של רא'י, שראה בפועל ובגלוי הופעת השכינה אליו והשראתה בו.

ובכייתו של אדנ"ע "מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה", פירושה, שלנו אינו נראה כמו שנראה

ויתירה מזה – לא רק בנוגע למזון שמח"י את גופם ונעשה דם ובשר כבשרם, אלא גם בנוגע לפצעים הגשמיים שבבית, כמודגש במצות מזוה [שחביבותה ניכרת אצל כאו"א מישראל גם בקטנותו, כפי שרואים במוחש אצל ילדי ישראל שטבעם מושך אותם לנשק את המזוזה, ומגביהים את גופם למעלה כדי לנשק את המזוזה, וכמ"פ במשך היום, ובפרט בהתחלת היום, תיכף בקומם משנתם, ובסוף היום, קודם השינה], שע"י קביעתה בפתח הבית ובפתח דכל חדר וחדר שבבית, ניכר שכל הפצעים שבחדר, כל החדר והבית כולו שייכים ל"ה' אחד", ועד"ז בספרי קודש וקופת צדקה שבבית [כמדובר כמ"פ שכדאי ונכון ביותר שלכל ילד וילדה יהיו בחדרו ספרי קודש (חומש סידור וכו') וקופת צדקה השייכים לו], שע"י נעשה הבית כולו בית תורה תפלה וגמ"ח, מעין ודוגמת בית המקדש, כמ"ש⁵² "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחת⁵³, בנפשו פנימה, ובביתו הפרטי.

ומהבית נמשך גם בחלקו בעולם ובכל העולם – כמודגש בכך שהמזוזה היא בפתח הבית ובטפח הסמוך לחוץ⁵⁴, להורות שפעולתה גם בחוץ, ובפרט עי"ז שהאדם יוצא מן הבית לחוץ (כמ"ש "ה' ישמר צאתך ובואך"⁵⁵) כשהוא חודר בתוכנה של המזוזה, "כל זמן שיכנס ויצא יפגע ביחוד השם שמו של הקב"ה ויזכור אהבתו... וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים

ואינו יודעין מה הוא תללא ושמיא, עד שהראו לו כלפי מעלה מה הוא, ושפיר יודעין למי מברכין".

(52) תרומה כה, ח.

(53) ראה אלשיך עה"פ. שלי"ה טו, א. ועוד.

(54) מנחות לג, רע"ב. רמב"ם ה' מזוזה פ"ו

הי"ב. טוש"ע יו"ד סו"ס רפה.

(55) תהלים קכא, ח. וראה זח"ג רטג, ב. רסו, ב.

(56) רמב"ם שם הי"ג.

(57) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפח.

(58) "יש" דייקא – שרומז על ההמשכה

וההתגלות בהמציאות ד"יש הגשמי".

(59) מגלה עמוקות אופן קפו.

(60) כלשון הספורנו והארו"ח שבהערה 33.

וידיעה זו מעוררת בו תשוקה לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה" – כפי שלמדים מאדנ"ע⁶³ שגם ילד קטן צריך להשתוקק לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה", עד כדי בכי!

וכיון שמשתוקק לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה", בודאי יעשה כל התלוי בו להיות ראוי לכך – ע"י עבודתו בענין המילה:

בנוגע לגופו הגשמי – "בריתי בבשרכם לברית עולם" – שמציאות הגוף, כל רמ"ח אברים ושס"ה גידים, חדורה בקדושה ואלקות באופן של "ברית עולם"; ובנוגע לחלקו בעולם – ירושת הארץ שע"י המילה – שכל פעולה ופעולה בחלקו בעולם חדורה בעשיית ארץ ישראל מכל פרטי הענינים שבחלקו בעולם.

וע"י עבודה זו נעשה כלי ראוי להגילוי ד"וירא אליו ה", הן בנוגע להגילוי בעצמו, והן בנוגע להגילוי בחלקו בעולם ובכל העולם כולו, שנעשה דירה לו ית'.

י. וענין זה מודגש יותר בהקביעות דפרשת וירא בח"י מרחשון:

ח"י (מלשון חיות) – מורה על החיות האמיתי דכאו"א מישראל⁶⁴, חיות הנשמה, "חלק אלקה ממעל ממש", כפי שנמשכת ובאה להחיות את הגוף הגשמי.

וח"י מרחשון – מורה על המשכת וגילוי החיות (חיות הנשמה המלוכשת

לאברהם אבינו, באופן שגם אנו נראה את ההתגלות ד"וירא ה' אליו".

ועפ"ז יומתק דיוק הלשון "מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה" – דאף שבדאי ידע והבין גדול מעלתו של אברהם אבינו ביחס אלינו, מ"מ, טענתו ותביעתו (עד כדי בכי) היתה שכיון שאברהם הוא אבינו דכאו"א מישראל⁶¹, נמשכים כל עניניו ומעלותיו (כולל גם המעלה שבאה ע"י שבגיל צ"ט שנה החליט שצריך למול אל עצמו) לכאו"א מבניו אחריו⁶² עד סוף כל הדורות, שמבלי הבט על מעמדו ומצבו יורש הכל, לכן, באותו אופן שה' נראה אל אברהם אבינו צריך להראות גם לנו, היינו, שגם אנו נראה את ההתגלות ד"וירא אליו ה".

ועל זה השיב לו הצ"צ, שכדי לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה" בפועל ובגלוי, צריכים להיות ראויים לכך ע"י העבודה בפועל, כמו באברהם, שמצד גדול מעלת עבודתו (שבהיותו בן צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו) ה' ראוי שה' יתגלה אליו, ולכן ראה בגלוי ש"וירא אליו ה".

ט. עפ"ז מובן גם הלימוד והוראה מ"וירא אליו ה" בעבודת כאו"א מישראל:

כשיהודי לומד וקורא בתורה "וירא אליו ה", צריך לידע שהכוונה היא (גם ובעיקר) אליו (שהרי לא נאמר "וירא אל אברהם", אלא "וירא אליו"), להיותו בנו של אברהם אבינו, שנכנס בבריתו של אברהם אבינו, כמו אברהם אבינו ש"וירא אליו ה" בשביל המילה.

63 דכיון שכבר מקטנותו, "בוצין בוצין מקטפי ידיע", ה' מוכן וראוי להיות נשיא ישראל, נעשית הנהגתו (גם בקטנותו) הוראה לכל בני בחינוך הקטנים.

64 ובפרט ח"י בחודש, שקשור עם מהלך הלבנה, ה"ז מורה על החיות דישראל שדומין ללבנה ומונין ללבנה (ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב וא"לך. ועוד).

61 כפי שמדגישים בהתחלת כל תפלה ותפלה בכל ימות השנה בשוה – "אלקינו ואלקי אבותינו אלקי אברהם כו", וחותרים "מגן אברהם".

62 כלשון הכתוב בפרשתנו (יח, יט) "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו וגו'".

ויתירה מזה: "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו"⁶⁹ (לא רק "עיני בשר", אלא ה"בשר" עצמו, ו"כל בשר"), שיהי גילוי אלקות בכל הבריאה כולה – שזהו תוכן הענין דח"י מרחשון, שבכל עניני העולם (עובדין דחול שבחודש מרחשון) יהי ניכר החיות (ח"י) האמיתי דאלקות.

ושייך גם לכ"ף מרחשון, בחי' הכתר, שקשור עם ענין המלכות – שלעתיד לבוא תתגלה מלכותו של הקב"ה (כ"ף) בכל העולם כולו (מרחשון), כמ"ש⁷⁰ ה' ימלוך לעולם ועד", "לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו"⁷¹.

וע"פ האמור לעיל (ס"ח) שהמציאות ד"וירא אליו ה'" קיימת תמיד אצל כאו"א מישראל, וצריכים רק לפעול שמציאות זו תהי' בהתגלות – יש לומר שכן הוא גם בנוגע להשלימות ד"וירא אליו ה'" שבגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו:

ידוע שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח⁷², בחי' היחידה, שהיא ניצוץ מבחי' היחידה הכללית שהיא נשמת משיח⁷³, שלכן נקרא כאו"א מישראל בשם "כוכב"⁷⁴, שמו של משיח, שנאמר עליו "דרך כוכב מיעקב"⁷⁵. ומודגש ביותר אצל קטנים מישראל – כמארז"ל⁷⁶ שתינוקות של בית רבן נקראים "משחח". ויש לומר,

בגוף) גם בעובדין דחול שבהם מתעסקים החל מחודש מרחשון (החודש הראשון בשנה לאחר חודש תשרי ש"מרוכה במועדות"⁶⁵), על מנת להמשיך ולהחזיר קדושה ואלקות גם בעובדין דחול, ל"ט מלאכות, שיהי' ניכר שההתעסקות בהם היא כדי לעשות מהעולם כולו דירה לו ית', בדוגמת המשכן והמקדש שנעשה ע"י ל"ט מלאכות.

ועפ"ז מובן הקשר והשייכות דפרשת וירא לח"י מרחשון – שהגילוי ד"וירא אליו ה'" (שע"י המילה) נמשך וחודר ומתגלה בחיות הנשמה המלובשת בגוף (ח"י), וגם בהתעסקות בעובדין דחול (מרחשון), שיהי' ניכר בהם גילוי אלקות.

ובהמשך לזה (תוך ג' ימים) באים לכ"ף מרחשון – כ"ף ר"ת כתר⁶⁶, ועשרים (המספר דכ"ף) בגימטריא כתר⁶⁶ – ש"כתר" היא דרגא הכי נעלית באלקות, למעלה מכל הספירות, ודרגא זו נמשכת ומתגלה וחודרת בעובדין דחול שבחודש מרחשון. ובעומק יותר – שההמשכה וההתגלות ד"וירא אליו ה'" בעובדין דחול שבחודש מרחשון קשורה עם התגלות העצם דלמעלה (כנ"ל ס"ה), שזהו"ע הכתר (כ"ף).

*

יא. ויש להוסיף בכל זה בקשר ובישייכות להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו:

מהענינים העיקריים ייעודי הגאולה – ש"לא יכנף עוד מוריך והיו עיניך ראוות את מוריך"⁶⁷, שזהו"ע ד"וירא אליו ה'"⁶⁸ בתכלית השלימות.

(65) שו"ע אדה"ז או"ח סתצ"ב ס"ב.

(66) לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ.

(67) ישעי' ל, כ. וראה תניא פל"ו.

(68) ומרומז גם בהמשך וסיום הכתוב, "כחם היום" – כמארז"ל (נדרים ח, סע"ב. וי"ו) "לעתיד

לבוא הקב"ה מוציא חמה מנרתקה צדיקים (ויעמך כולם צדיקים) מתרפאין בה", שיהי' שלימות הגילוי ד"שמש הוי"י בכל התוקף, ובאופן שיומשך ויתקבל בגוף הגשמי, ועד שפועל רפואת ושלימות הגוף.

(69) ישעי' מ, ה. וראה תניא שם.

(70) בשלה טו, יח.

(71) פרש"י שם, יז.

(72) מאור עינים ס"פ פינחס.

(73) רמ"ז לזח"ב מ, ב. ולזח"ג רט, ב. ועוד.

(74) ראה ירושלמי מע"ש פ"ד ה"ו.

(75) בלק כד, יז. וראה ירושלמי תענית פ"ד ה"ה.

(76) שבת קיט, ב.

שנתגדל ועד שנתמנה לנשיא בישראל⁸⁰ – ההשתדלות המיוחדת בהענין ד"וירא אליו ה'" (לא רק בנוגע לעצמו⁸¹, אלא גם) אצל כאו"א מישראל, כמודגש בהחידוש שלו ביסוד ישיבת תומכי תמימים⁸², ישיבה⁸³ שלומדים בה "תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה"⁸⁴, ובאופן שלימוד תורת החסידות הוא "בעיניו הטוב להבינה ולהסבירה לעצמו כלימוד הסוגיות בגליא שבתורה"⁸⁵, ש"החסידות יבינו כמו שמבינים ענין בנגלה"⁸⁶ – שעייז נעשה (מעין ודוגמת) הענין ד"וירא אליו ה'", שעניני אלקות המתבארים בתורת החסידות⁸⁷ ("דע את אלקי אביך"⁸⁸) באים בראיית עיני השכל.

ועוד והוא העיקר – שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח

שבחי" היחידה, ניצוץ משיח, היא בהתגלות יותר אצל תינוקות, כיון שהכחות הפנימיים אינם בהתגלות כ"כ (ולכן גם הכרתם באלקות היא בעצמותו ית', כנ"ל ס"ז).

וענין זה נעשה בפועל ובגלוי עייז שכאו"א מישראל ממלא את שליחותו של הקב"ה – כמרומז גם בתיבת "שליח" בתוספת יו"ד, שרומז על עשר כחות הנפש שבהם נעשית עבודת השליחות, בגימטריא "משיח"⁷⁷ – לגלות את הניצוץ משיח שבו, בחי" היחידה, שתתגלה ותחדור בגופו הגשמי ובעניניו הגשמיים שבחלקו בעולם, ועד שבצירוף כל הניצוצות דמשיח שבכל ישראל, מתגלה ובא המשיח הכללי, משיח צדקנו, שאז יהי גילוי אלקות בישראל ("וירא אליו ה'") ובעולם (ח"י מרחשון) בתכלית השלימות.

ובענין זה הוא עיקר הלימוד וההוראה מפרשת וירא – שכאו"א מישראל צריך להשתוקק ביותר להגילוי ד"וירא אליו ה'" בגאולה האמיתית והשלימה, ולעשות כל התלוי בו להיות ראוי לכך, עייז שכל פעולה ופעולה שלו נעשית באופן המתאים להמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה.

יב. ובוזה ניתוסף עילוי מיוחד בדורות האחרונים – שנתגלתה סגולתו המיוחדת של כ"ף מרחשון (שמתברך משבת פרשת וירא ח"י מרחשון) בהולדת אדנ"ע ביום זה (בשנת כתר"א⁷⁸), שבו "מזלו גובר"⁷⁹:

מעניניו העיקריים של אדנ"ע – כפי שראו כבר בקטנותו, כמארז"ל "בוצין בוצין מקטפי ידע", ועאכו"כ לאחר

(80) אחרי הסתלקות אביו, אדמו"ר מהר"ש, ב"ג תשרי תרמ"ג* – שבשנה זו התחילה שנת המאה ועשר להתחלת נשיאתו.
 (81) כמודגש גם בפתגמו הידוע שכאשר יושב בחדרו ולומד "לקוטי תורה", אזי "ידעתי היותי" (ראה סה"ש היש"ע ע' 26. תש"ג ע' 63. תש"ה ע' 85).
 (82) להעני מהשייכות ד"תמים" למצות מילה – כמ"ש "התהלך לפני והי' תמים", ע"י המילה (לך לך ח, א ובפרש"י).
 (83) מלשון "יושב ועוסק בתורה", היינו, שהעסק בתורה, גם בפנימיות התורה, הוא באופן של התיישבות.
 (84) שיחת ליל שמח"ת תרנ"ט – "התמים" ח"א ע' כה. ועוד.
 (85) שם ע' כג.
 (86) שם ע' כד.
 (87) ובפרט במאמרי החסידות שלו, שבהם בולט ומודגש ביותר הרחבת הביאור בהבנה והשגה, ועד שנקרא ע"י חסידים הראשונים בתואר "הרמב"ם של תורת החסידות" (לקו"ד ח"ב קצו, א. וראה גם קונטרס ש"פ וירא תנשא ס"ב (התוועדות תנשא ח"א ע' 280)).
 (88) דה"א כח, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב. ועוד.

(*) ולהעיר שהמאמר הראשון שאמר ברביס (בליל ב' דחג הסוכות תרמ"ג) הוא ד"ה כתר יתנו לך (קונטרס "חנוך לנער" ע' 11).

(77) ראה לקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך. ועוד.
 (78) שיש בזה שני כפי"ן, שהוא רומז לכתרא עלאה (קונטרס "חנוך לנער" ע' 8).
 (79) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ה, ובק"ע ע"ה.

בית דוד, שבו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין שכבר נסתיימה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא, ועאכו"כ לאחר המשיך העבודה דחיילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה, באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"¹⁰⁰.

ובדורנו זה נמצאים כבר בשנת הצדי"ק – לאחר סיום שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסיומו וחזתו "אשר חרפו עקבות משיחך", "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנצחון דמלחמת בית דוד, ומתחילה התקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחזתו "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה דינו כוננהו", דקאי על בית המקדש דלעתיד¹⁰¹, "מקדש אדני כוננו ידיך"¹⁰².

ובשנת הצדי"ק נמצאים כבר בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בכל": "נפלאות" – קאי על נפלאות הגאולה העתידה, כמ"ש¹⁰³ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ויש לומר שקאי גם על ה'תורה חדשה" דלעתיד לבוא (פנימיות התורה, שנקראת "חן", ר"ת "חכמה נסתרה", וי"ל שפירושו גם "חכמה נפלאה") שתהי' באופן של "נפלאות" ("נפלאות מתורתך"¹⁰⁴) לגבי לימוד התורה בעולם הזה; ו"נפלאות בכל"¹⁰⁵, "בכל מכל כל", כמ"ש אצל

צדקנו⁸⁹, שאז יהי' לימוד פנימיות התורה (ידיעת אלקות) בתכלית השלימות, כמ"ש⁹⁰ "ישקני מנשיקות פיהו", "שיהי' הדיבור עמנו פה אל פה"⁹¹, כיון ש"תורה חדשה מאתי תצא"⁹², "מאתי" ממש, ולימודה יהי' באופן ש"לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי"⁹³, ויתירה מזה, באופן של ראי', "וירא אליו ה'", "והיו עיניך רואות את מוריך", בראי' חושית.

וגם ענין זה מודגש בפעולתו של אדנ"ע ביסוד ישיבת תומכי תמימים – כמבואר בשיחתו הידועה⁹⁴ בענין "כל היצא למלחמת בית דוד", שתלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד" שיוצאים למלחמת בית דוד נגד אלו "אשר חרפו עקבות משיחך"⁹⁵, ובלשון הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמות ומלך המשיח⁹⁶: "ילחם מלחמות ה'" עד ש"נצח", כמרומו גם בהמשך הכתובים ד"אשר חרפו עקבות משיחך" – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן"⁹⁷, ש"אמן" (ועאכו"כ ב"פ אמן) מורה על הנצחון במלחמה⁹⁸, שע"ז נעשה ביאת וגילוי דוד מלכא משיחא בפועל ממש. יג. ובהדגשה יתירה בדורנו זה – דור השלישי⁹⁹ לאדנ"ע ולתלמידיו חיילי

89 ראה אגה"ק דהבעש"ט הידועה – כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.
90 שה"ש א, ב ובפרש"י.
91 צרור המור עה"פ.
92 ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.
93 ירמ' לא, לג.
94 שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפ"ו, ב ואילך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ואילך.
95 תהלים פט, נב.
96 ספ"א.
97 שם, נג.
98 ראה נזיר בסופה. וש"נ.
99 להעיר ממ"ש "עטרת זקנים בני בני" (משלי יז, ו. וראה אבות פ"ו מ"ח. ב"ר פס"ג, ב), "לא ימושו מפ"ך ומפי זרעך ומפי זרעך גו' מעתה ועד עולם" (ישע"י נט, כא. וראה ב"מ פה, א).

100 תבוא כט, ג.

101 מדרש תהלים עה"פ.

102 בשלח טו, יז.

103 מיכה ז, טו.

104 תהלים קיט, יח.

105 ולהעיר, שהבי' הוא גם ר"ת בינה, נפלאות בינה, שבוה מודגש יותר השייכות ד"נפלאות" לפנימיות התורה.

שקשור גם עם פנימיות התורה, שמן שבתורה¹⁰⁹, שנתגלתה בתורת החסידות בחודש כסלו¹¹⁰; הכתר דחודש טבת¹¹¹ – "ירח שהגוף נהנה מן הגוף"¹¹², שרומז על ההנאה מהגוף שלמעלה, יש האמיתי, מהגוף שלמטה, יש הנברא¹¹³; והכתר דחודש שבט¹¹⁴, שהעשירי שבו יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ש"כל¹¹⁵ מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו .. מתגלה ומאיר .. ופועל ישועות בקרב הארץ"¹¹⁶; וכן הכתר החדשים שלאח"ז עד לסיומה של שנת הצדיק¹¹⁷ ב"מעשה ידינו כוננהו", בנין ביהמ"ק השלישי ע"י המלך המשיח, "מלך מבית דוד"¹¹⁸ (ש"זכה בכתר מלכות .. לו ולבניו .. עד עולם"¹¹⁹) ש"בונה המקדש"¹²⁰ – תיכף ומיד ממש, בח"י מרחשון (לפני כ"ף מרחשון), כיון שכבר נתקיים מ"ש¹²¹ "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד

האבות ש"הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא"¹⁰⁶, שזוהי השלימות דלעתיד לבוא.

ובשנת ה'תשנ"ב נמצאים כבר בשבת פרשת וירא, שבו מודגשת השייכות לגאולה האמיתית והשלימה שבה יהי' שלימות הגילוי ד"וירא אליו ה'" לכאו"א מישראל, וקביעותו בח"י מרחשון, שמורה על המשכת והתגלות החיות (ח"י) האלקי בכל עניני העולם שעוסקים בהם בחודש מרחשון, ששלימותו לאחר הנצחון ד"אשר חרפו עקבות משיח ברוך ה' לעולם אמן ואמן" (בסיום וחותם שיעור תהלים דיום ח"י בחודש); ותוך ג' ימים לכ"ף מרחשון¹⁰⁷, בח"י הכתר, שמורה על התגלות מלכותו של הקב"ה בכל העולם לעתיד לבוא (כנ"ל סי"א).

ויש להוסיף, שכיון שחודש מרחשון הוא החודש הראשון לעבודה בעולם לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ה"ה כולל גם החדשים שלאחריו, ובמילא, כ"ף מרחשון, הכתר דמרחשון, כולל גם הכתר החדשים שלאחריו: הכתר דחודש כסלו, שסיומו בימי חנוכה, חנוכה המזבח והמקדש¹⁰⁸, ונס השמן,

ולעיר גם מהשייכות לפרשת וירא – שבסיומה נאמר "בהר ה' יראה", ה' יבחר ויראה לו את המקום הזה להשרות בו שכנתו ולהקריב כאן קרבנות" (כב, יד ובפרש"י).

109 ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פ"ד ואילך. ועוד.

110 כולל ובמיוחד כ"ף כסלו, שבו נשלמה

הגאולה די"ט כסלו, ר"ה לחסידות.

111 ולהעיר, שכ"ף בו הוא יום ההילולא דהרמב"ם ז"ל, שסיום וחותם ספר ההלכות שלו הוא בהלכות מלך המשיח.

112 מגילה יג, א.

113 ראה לקו"ש חט"ו ע' 382 ואילך.

114 חודש ה"א ("עשתי עשר חודש") – שקשור עם בח"י הכתר שלמעלה מעשר ספירות.

115 תניא אגה"ק סו"ך י"ב ח"א.

116 ובכ"ף בו נשלמו עשר ימים (מספר שלם) להעילוי והשלימות דעשירי שבו.

117 ראה בכתר דחודש ניסן – ביום עשתי עשר יום, שקשור עם בח"י הכתר (כנ"ל הערה 114).

118 רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

119 שם פ"א ה"ז.

120 שם רפ"א.

121 הושע ג, ה.

106 ב"ב טז, סע"ב ואילך.

107 להעיר, שבכ"ף מרחשון שנה זו מתחילה שנת הקל"ב דבעל יום ההולדת, ובמזמור תהלים המתאים לשנה זו מדובר ע"ד שבועת הקב"ה על הנצחיות דמלכות דוד: "נשבע ה' לדוד אמת לא ישוב ממנה גו", "שם אצמיה קרן לדוד ערכתני נר למשיחי", וכן ע"ד הנצחיות דביהמ"ק: "קומה ה' למנוחתך גו", "כי בחר ה' בציון אוה למושב לו", "זאת מנוחתי עדי עד".

108 להעיר ממ"ש במדרש (יל"ש מ"א רמז קפד) ש"בכ"ה בכסלו נגמר מלאכת המשכן ועשה מקופל עד אחד בניסן .. ומעתה הפסיד כסלו שנגמרה בו המלאכה, אמר הקב"ה עלי לשלם, מה שלם לו הקב"ה, חנוכה חשמונאי", ומסיים: "וכן מרחשון (שבו נשלם בנין בית ראשון ולא נפתח עד לחודש תשרי שלאחריו) עתיד הקב"ה לשלם לו" – בחנוכה ביהמ"ק השלישי שתה"ב בחודש מרחשון.

בעולם העשי הגשמי, כמ"ש "וידע כל פעול כי אתה פעלתו", שבכל דבר שבעולם יהי ניכר ש"אתה פעלתו", ועד ש"לעתיד לבוא תאנה צווחת כו" (128), וגם בדומם, "אבן מקיר תזעק" (129), ועאכו"כ בנוגע לבנ"י שמכריזים וזועקים "הנה אלקינו זה" (130).

וכיון שכן, מובן, שכל הענינים וכל הפעולות חזורים בעניני משיח וגאולה, כולל גם באכילתו ושתייתו, שמשותק לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, עד כדי כך שגם לאחר הסעודה נשאר רעב לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, ובמילא, טוען להקב"ה שאינו יכול לקיים המצוה ד"ואכלת ושבעת וברכת" (131) לאמיתתה עד שהקב"ה יושיבנו על שולחנו להסעודה דלעתיד לבוא, ותיכף ומיד ממלא הקב"ה בקשתו – בהסעודה דיום הש"ק (132) (ובפרט סעודה שלישית הקשורה עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי (133) פרשת וירא, כדרשת חז"ל (134) "מאי דכתיב (בפרשת וירא (135) ויגדל הילד ויגמל, עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים ביום שיגמל חסדו לזרעו של יצחק, לאחר שאוכלין ושותין .. אומר לו (הקב"ה) לדוד טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה

מלכם" (כפי שאמרנו בקידוש לבנה דחודש מרחשון (122), ובתוספת "אמן" (123), שמורה על הקיום בפועל ממש (124).

יד. ועוד והוא העיקר:

נוסף על המבואר לעיל (סי"א) שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחי' היחידה) שבכאו"א מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) – כידוע ש"יבכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל" (125), א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו" (126), ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי-רצויים המונעים ומעכבים כו', ה' מתגלה ובה בפועל ממש.

וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח (127) שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו (כנ"ל סי"ג) נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

ובסגנון דפרשת השבוע – שצריכים רק לקבל ההתגלות ד"וירא אליו ה'", הן בנוגע לבנ"י (אליו), והן בנוגע לכל העולם (ח"י מרחשון), בפועל ממש,

(122) ראה גם לעיל ע' 224.

(123) ר"ת "אל מלך נאמן" (שבת שבהערה 76 סנהדרין ק', סע"ב ואילך).

(124) ראה חדא"ג מהרש"א לסנהדרין שם.

(125) פ"י הברטנורא למגילת רות.

(126) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(127) יחידה הכללית, שמאירה ומתגלה

בנשמתו של נשיא הדור, שכולל את כל נש"י שברור (ראה ד"ה פדה בשלום בשערי תשובה לאדהאמ"צ פ"ב).

(128) מדרש תהלים מזמור עג בסופו.

(129) חבוקק ב, יא.

(130) ישעי' כה, ט. וראה תענית בסופו.

(131) עקב ח, יו"ד.

(132) ששיכת להגאולה, כמ"ש בברכת המזון (דיום השבת*) "והורגו .. בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך", "הרחמן הוא ינחילנו ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

(133) ראה לקו"ש חכ"א ע' 84 ואילך. וש"נ.

(134) פסחים קט"ז, ב.

(135) כא, ח.

(* נוסף על החיוב דהזכרת "מלכות בית דוד בבונה ירושלים" ברכת המזון שבכל יום (ברכות שבהערה 48).

לברך, שנאמר¹³⁶ כוס ישועות אשא
 ובשם ה' אקרא".
 והעיקר – שכל זה יהי' בגלוי
 ובפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר
 זה"¹³⁷, "הנה זה (המלך המשיח)
 בא"¹³⁸, והנה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא
 דורנו ("הקיצו ורננו שוכני עפר"¹³⁹),
 ו"הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לו
 נגילה ונשמחה בישועתו"¹³⁰, שמחת
 הגאולה האמיתית והשלימה בגלוי
 ובפועל ממש שאז מברכים עלי':
 "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

---

(136) תהלים קטז, יג.

(137) ראה תענית שם. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י

בשלה טו, ב.

(138) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

---

(139) ישעי' כו, יט.

